

Scott Ritter: Škoda Ameriky

- CZ24 News | 15. března 2022

Lítost nad národem Litujte národ, jehož lidé jsou ovce

A jejichž pastýři je svedli...

Litujte národ, litujte lidi

Kterí dovolují, aby jejich práva byla omezována

a jejich svobody byly odplaveny.

- Lawrence Ferlinghetti

V posledních několika měsících prošly Spojené státy proměnou, o které se dočtete jen v učebnicích dějepisu - z národa, který nedokonale, ale pevně přijal příslib, ne-li princip svobody, zejména pokud jde o to nejzákladnější právo - svobodu projevu. Demokracie žije a umírá na základě schopnosti informovaných občanů vést otevřenou debatu, dialog a diskusi o obtížných otázkách. Svoboda projevu je jedním z prubířských kamenů americké demokracie - myšlenka, že bez ohledu na to, jak moc se vymyká většinovému společenskému proudu, existuje zachované právo svobodně vyjadřovat takto odvozené názory bez obav z cenzury nebo represe. Už ne.

Po ruské invazi na Ukrajinu se rusofobie, která ve Spojených státech zavládla poté, co první ruský prezident po skončení studené války Boris Jelcin předal otěže moci svému nástupci Vladimiru Putinovi, vynořila podobně jako hnilobné jádro přezrálého vředu. To, že tento protiruský trend existoval ve Spojených státech, nebylo samo o sobě žádným tajemstvím. Spojené státy totiž od roku 2000 odsouvaly klasické ruské oblastní studie stranou a prosazovaly novou školu hlásající doktrínu „putinismu“, jejímž středobodem byla chybná představa, že se vše v Rusku točí kolem jediné osoby Vladimira Putina.

Čím více se Spojené státy potýkaly s realitou ruského národa, který se nechtěl nechat znovu omezovat jhem kobercové ekonomiky maskované za „demokracii“, jež převládala za Jelcinovy éry, tím více se dogma „putinismu“ prosazovalo právě v těch institucích, kde se údajně intelektuálně zkoumaly složité problémy - v akademických sálech, které následně vytvářely mozky, jež řídily formulaci a provádění politiky.

Odborníci jako Jack Matlock, John Mearsheimer a Stephen Cohen byli propuštěni ve prospěch nové generace někdejších expertů na Rusko v čele s Michaellem McFaullem, Fionou Hillovou a Anne Applebaumovou. Skutečná ruská teritoriální studia byla nahrazena novým oborem autoritářských studií, kde duše národa, který kdysi definovaly život a dílo Dostojevského, Tolstého, Gorkého, Lenina, Stalina, Sacharova a Gorbačova, byla vydestilována do povrchní karikatury jediného muže - Putina.

Tuto hru jsme viděli již dříve, v době příprav na invazi a okupaci Iráku pod vedením USA, kdy se národní identita národa, jehož dědictví sahá až do biblických babylonských dob, ztělesnila v osobě jednoho muže, Saddáma Husajna. Tím, že se Spojené státy soustředily pouze na vymyšlený příběh odvozený ze zjednodušeného chápání jednoho člověka, překryly složitou vnitřní realitu iráckého národa a jeho lidu a připravily se tak na porážku. Bylo to, jako by dlouhá a slavná historie Iráku přestala existovat.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘÍSPĚT

Vliv tohoto vymazání souvislostí a významu z národního diskurzu se projevil v době, která vedla k rozhodnutí zahájit, podle soudce Nejvyššího soudu USA a hlavního žalobce USA během Norimberského tribunálu pro válečné zločiny Roberta H. Jacksona, nezákonnou útočnou válku - největší válečný zločin ze všech.

Svědčí o tom i moje osobní zkušenost. Jako bývalý hlavní zbrojní inspektor v Iráku v letech 1991-1998 jsem měl jedinečnou možnost vyjádřit se k pravdivosti tvrzení Spojených států, že Irák si ponechal zbraně hromadného ničení, čímž porušil svůj závazek, že bude od těchto zbraní odzbrojen. Když byl můj postoj považován za vhodný pro narativ napadající demokratického prezidenta Billa Clintona, byl jsem ochotně přijat. Když se však můj na faktech založený narativ dostal do rozporu s politikou změny režimu Clintonova nástupce George W. Bushe, byl jsem zavržen jako vyvrhel.

Politika osobní destrukce

Politika osobní destrukce se uplatnila v plné míře a já jsem byl napadán, že jsem Saddámův šíbr, a co je možná nejhorší pro člověka, který hrdě a se ctí sloužil svému národu jako důstojník americké námořní pěchoty, že jsem protiamerický. Nezáleželo na tom, že se bez výjimky ukázalo, že argumenty založené na faktech, kterými jsem zpochybňoval důvody pro válku s Irákem, byly přesné - v době a na místě, kde tyto argumenty mohly a měly mít největší ohlas (během příprav na invazi) - že můj hlas byl účinně umlčen.

Stejnou šablonu vidím i dnes, když jde o obtížné téma Ruska. Jako každé důležité téma má i rusko-ukrajinský konflikt dvě strany. Humanitární tragédie, která postihla občany Ukrajiny, je asi největším argumentem, který lze nabídnout v opozici proti ruskému vojenskému vpádu. Existovala však jistě schůdná diplomatická cesta, která by této strašlivé situaci zabránila?

K tomu, aby bylo možné tuto otázku prozkoumat, je však třeba být schopen a ochoten zapojit se do diskuse o ruských motivech založené na faktech. Hlavní problém tohoto přístupu spočívá v tom, že narativ, který by z něj vyplynul, nevyhovuje těm, kdo zastávají západní dogma „putinismu“, založené na iracionálních sklonech a geopolitických choutkách jednoho muže - Vladimira Putina.

Otázka rozšiřování NATO a hrozby, kterou představuje pro ruskou národní bezpečnost, je odmítána s tím, že NATO je obranná aliance a jako taková nemůže představovat hrozbu pro Rusko nebo jeho vůdce. Otázka přítomnosti rakoviny neonacistické ideologie v srdci ukrajinské vlády a národní identity je vyvrácena „faktem“, že současný ukrajinský prezident je sám Žid. Osm let trvající utrpení ruskojazyčných občanů Donbasu, kteří žili a umírali pod neustálým bombardováním, jež vyvolala ukrajinská armáda, je jednoduše ignorováno, jako by se nikdy nestalo.

Problém proukrajinského narativu spočívá v tom, že je v lepším případě neúplný, v horším případě neuvěřitelně zavádějící. Rozšiřování NATO bylo Ruskem důsledně označováno za existenční hrozbu. Nadvláda nenávislné neonacistické ideologie ukrajinské krajní pravice je dobře zdokumentována, a to až po jejich hrozbu zabití současného prezidenta Volodymyra Zelenského, pokud nesplní jejich příkazy. A skutečnost, že bývalý ukrajinský prezident Petro Porošenko slíbil, že donutí ruskojazyčné

obyvatelstvo Donbasu krčit se ve sklepeních pod tíhou ukrajinské dělostřelecké palby, je dobře zdokumentována.

Bohužel pro ty, kteří se snaží vést informovanou, na faktech založenou diskusi, dialog a debatu o složitém problému, kterým jsou ukrajinsko-ruské vztahy, je skutečností, že fakta neprospívají prosazování dogmatu „putinismu“, který dnes zachvátil americkou akademickou obec, vládu a mainstreamová média.

Saddámovská taktika špinění charakteru každého, kdo se odváží zpochybnit to, co se považuje za konvenční moudrost, pokud jde o Rusko a jeho vůdce, je živá a v zemi svobody a domova statečných. Odvěká taktika bojkotu takových hlasů ze strany mainstreamových médií je v plném proudu – takzvané zpravodajské kanály jsou zaplaveny akolity „putinismu“, zatímco každý, kdo se odváží zpochybnit oficiálně schválený narativ „Ukrajina dobrá, Rusko špatné“, je z účasti na „diskusi“ vyloučen.

„Ruské dezinformace“

V době, kdy sociální média v mnoha ohledech vytlačila mainstreamová média jako zdroj informací pro většinu Američanů, se americká vláda spojila s komerčními poskytovateli hlavních platform používaných ke sdílení informací, aby vše, co se odchyluje od oficiální linie, označila za „ruské dezinformace“ a zašla tak daleko, že data pocházející z ruských zdrojů označila za „státem sponzorovaná“ spolu s varováním, které předpokládá, že informace v nich obsažené jsou nějakým způsobem závadné a nebezpečné pro normální demokratický diskurz.

Konečná sankce však přišla, když americká vláda zatlačila na korporátní poskytovatele internetu, aby vypnuli všechna média spojená s Ruskem, což vedlo k uzavření RT America a dalších médií, jejichž přesnost a nestrannost po prozkoumání daleko převyšovala přesnost a nestrannost jejich amerických protějšků.

Nyní se Amerika dostává na další úroveň, pokud jde o pandemii rusofobie, která se šíří po celé zemi a odstraňuje vše ruské z národního diskurzu a zkušeností. Ruské knihy jsou zakazovány a ruské restaurace bojkotovány, a co hůř, napadány. Masivní hospodářské sankce zavedené proti Rusku a ruskému lidu se rozšířily na něco, co se rovná vymazání všeho ruského z americké zkušenosti.

Kde se to zastaví? Historie ukazuje, že Amerika je schopna se uzdravit – národní ostuda, kterou bylo zacházení s Japonci během druhé světové války, je toho jasným důkazem. Politika zrušení, která se objevila v americké politice, však s sebou nikdy nenesla takový potenciál zpětného úderu, jaký existuje v případě Ruska.

Ve spěchu, který ve jménu porážky Putina směřuje ke zrušení Ruska, nahradily emoce zdravý rozum do té míry, že lidé ignorují skutečnost, že Rusko je jadernou mocností, která je ochotna a schopna použít svůj arzenál vyvolávající Armagedon na obranu toho, co považuje za své legitimní zájmy národní bezpečnosti.

Ještě nikdy nebyla celonárodní diskuse pro další přežití amerického lidu a celého lidstva tak zásadní. Pokud by tato diskuse mohla proběhnout vyzbrojena celou škálou faktů a názorů týkajících se Ruska, mohla by existovat naděje, že zvítězí rozum a všechny národy odejdou z propasti naší kolektivní sebevraždy. Bohužel americký experiment s demokracií takovému blízkému přijetí zdravého rozumu a rozumnosti nepřeje.

„Litujte národ,“ napsal Ferlinghetti, „jehož vůdci jsou lháři, jehož mudrci jsou umlčováni a jehož fanatici pronásledují rozhlasové vlny.“

Škoda Ameriky.

Sledujte nás na Telegramu: t.me/cz24news

AUTOR: Scott Ritter

ZDROJ: www.informationclearinghouse.info/57041.htm

Publikoval: zvedavec.org